

Sandra Gall

Any II

Núm. 12

LA VEU DE CALONGE

EXTRAORDINARI

de la

Festa Major de 1935

13 de Juliol ~ CALONGE

**BRONQUITIS
PULMONS
LARINGE**

Els tindreu sempre
forts i sans prenent

**Pastilles
Juanola**

De plantes balsàmiques
No contenen narcòtic
Són inofensives
De molta eficàcia i econòmiques

De venda en totes les farmàcies

Automòvils de lloguer

Joan Cabretosa

Carrer Sant Joan, 5

CALONGE

Taller de modisteria
de

ANITA RAGOLTA

Els trajos més admira-
rats de la Festa, son
confeccionats en a-
quest taller. Bon gust
i elegància

Carrer Galán i Garcia Hernandez, 10

CALONGE

BAR ESPLAI
(PLATJA D'ARO)

Situat a 25 metres de les ones del mar

Vorejat de pineda

Habitacions ben acomodades amb aigua
corrent i sense

Pensions des de 10 ptes. tot comprés

Excel·lent servei de bar

Casetes de bany.

Un dels llocs més bells de la Costa Brava

Dirigir-se a **BAR ESPLAI** Platja d'Aro o
LLUIS ISERN. A. Guimerà, 14-Calonge

LA VEU DE CALONGE

SUBSCRIPCIO ANVAL

Calonge	2'40
Fora	3'50
Estranger	5'00
Protectors	5'00
Número solf: 20 céntims	

P E R I Ó D I C I N D E P E N D E N T

Dels articles en són responsables llurs autors.— No es retornen els originals.

Redacció i Administració: Pl. República, 12-1.er-Teléfono 6
Director: JOSEP MARGARIT

ANUNCIS A PREUS CONVENCIONALS

PANORAMA

Una ordre de govern que prohibia tots els actes polítics. Censura per a la premsa i en definitiva un estat d'exepció. Una polèmica entre els partits. Uns i altres procuren tirar l'aigua al seu molí i asseguren tenir i ofereixen la panacla universal, remeis a tots els mals que sofrim i que sembla sofrirem a pesar de la ciència que diuen posseir aquests galenos de la Nació. El cas és que quan són a l'aplicació del tractament enlloc de sanar o si no res més aliviar al pacient aquest se'ls hi agreuja cada vegada més fracasant en llurs intencions i propòsits. Llavors la família desespera i sorgeixen les discrepàncies, essent uns partidaris del canvi de règim, altres de modificar el que se segueix, no faltant els qui es proposen la cura radical, l'amputació o extirpació de la causa que produeix l'enfermetat. I ve també l'escandalització dels doctors especialistes que assisteixen al malalt.

Però, senyors, és que quan un malalt està greu, en tràmit de morir, no es recorre a tots els remeis heroics, per tal de sustreure'l a les garres de la mort? És que tothom no hi fa qui més hi pot? És que àdhuc no es prescindeix del metge si aquest no hi veu prou? És que no s'acudeix a sacrificis dolorosos i a voltes irreparables? Què se'n trauria d'anar amb pal·liatius per a sostenir una situació insostenible o modificar el règim, si l'una no fos segura i tard o luny ha de venir el desenllaç fatal? És cert que en l'operació, no hi ha seguretat absoluta, però sí quelcom que es veu i es toca i per tant podrà haver-hi una crisi fonda i favorable que després de la febrada corresponent, portés al pacient pels camins d'una franca milloria.

Importaria poc que aquest tractament radical l'apliquessin els uns o els altres. Importaria poc que en la poltrona hi hagués un gorro, una faus o una corona; puix hi ha d'haver sacrificis, se sacrifica sense més contemplacions, sempre i quan la raó i la justícia veritat, no aquesta mixtificada que disfrutem, així ho aconselli, puix de justícia sols n'hi ha una, com també és una única la raó. El cas seria que el malalt que avui es corseca poc a poc, sanés del tot. I consti que el pensament no és subvertir ni tampoc de dictadura, ambdós repugnen a la consciència. Senzillament, abocar per la banda tot el que sobra i establir l'imperi de la llei.

La política és el que més desacreditat està a causa de les males obres que engendra, bons exemples per a tots. Aquesta immensa cadena en la que cada anella és un interès creat o per crear; aquesta telarinya en la que cada hebra transmet la vibració a la monstruosa aranya, a l'aguait de la presa que se li presenta a satisfer la gula devoradora, són les teories equivocades que sustenten els uns i els altres, teories totalment muntades damunt un tinglado artificial, el tinglado de les consciències esclaves del diner, això relatiu que sols té el valor que se li dona.

La vertadera política seria aquella que després d'ocupar-hi un lloc, al finir la missió encomanada i tornar al nostre pà de cada dia, es tornés a empunyar l'eina que momentàniament com accident s'hauria deixat, sense mostra de lucre de cap mena i a ben segur no gosariem de l'endèmica dolència de què ens queixem. Però, desgràciadament, no és així i de l'Ideal se'n fa un negoci, un ofici lucratiu per a uns i ruïnós per altres, possiblement per aquells que no saben con-graciarse amb les deidats de les altures. La política s'entén per les artimanyes i trabetes que comencen en la cèrul·la rural i va extenent-se fins a arribar a l'aranya, traduïnt-se en persecusions de tota mena des de la corporal fins a la fosca dels tributs, ruïna de moltes famílies a satisfacció inhumana del líder que mana. I així és, com fent la vida i desenvol·lo impossible es va empenyent paulatinament primer a l'individu i seguidament a la col·lectivitat a les demagògies imperants. I tot per no voler captar a l'home, que es diu lliure, dintre la vertadera llibertat, dó precios que no es deu mai cohartar.

FERRAN VIGIA

SALUTACIO Festa de Sant Eugeni

Salut bon foraster! Mira quin bullici es nota arreu de la nostra vila!

Para't uns moments a escoltar les notes vibrants de la tenora i el refilet del fluiol.

A la plaça hi ha ballades! Cares rialleres i rostres greus; sabates xarolades, del negre més brillant i espartenyas blanques, del blanc més pur, trenen a l'hora uns passes al compàs rítmic d'una bella tonada sardanívola.

Observa quin joiell de jovenetes, eter jardí florit i orgull de nostra vila. Als llavis una promesa, als ulls una il·lusió.

Para't para't bon foraster i ben vingut sies entre nosaltres. És la nostra Festa Major qui et convida a viure-hi uns moments de joia.

No podrà oferir-te ella grans gales ni luxe esplendent, però pots tenir la seguretat de què tot el que et doni serà de bona voluntat. El més franc companyerisme, la més noble intenció trobaràs sempre a nostre entorn. Qualitats són aquestes que de temps immemorial han tingut ben alt el nom de Calonge i que podem mostrar-nos orgullosos.

Avui volguent-se oblidar dels bufets de les passades tramuntanes i dels udols del mar llunyà, la nostra xamosa vila s'ha posat riallera. Fins els tarongers, per oferir millor conjunt, han esclatat ses flors, donant-nos tot l'aroma i allà al fons la muntanya de la «Creu» com gegant feréstec, vetllant-la en ses hores de repòs, ha deixat que els ginsters fessin arribar-nos llur essència perfumada... tot jòh foraster! per a donar-te més bona acollida.

No rebutgis, no, aquest oferiment; no deixis transcorre en va aquesta diada. Som des d'ara els teus companys qui t'ho adverteixen. Després ens restaràs agraït, com també nosaltres per haver contribuït a donar lluïment a la Festa... quan de retorn al lloc del teu estatge, lluny ja d'aquest borgit, el teu pensament vagarà encara entre ell, enyorant les dolces sensacions que n'haurà rebut.

Salut i fins l'any vinent. C.

En època remota fou instituïda la Festa del Grà a celebrar per la diada de Sant Eugeni recaient el 13 de Juliol de tots els anys. Foren llurs iniciadors els senyors de les Cases locals Jofra del carrer de la Rutlla; els de la Torra d'En Reixach i de la Casa de Don Melchor, del carrer Major, cantonada al de la Barrera, avui propietat de la vídua i fills del difunt Jubert.

Els descendents de la Casa de Don Melchor, es traslladaren a La Bisbal fa com una centúria, causa per la qual quedà extingida dita família entre els calongins.

També formà part d'aquell Consell local festiu, el propietari de la Casa Oliver arribada exuberant als nostres dies, si ve, en èpoques pretèrites a més de llurs empreses agrícoles es distingí en més d'una volta per haver donat Ministres a l'Església Catòlica.

El que aquells Barons primitius nostres acordessin celebrar dita Festa del Grà a mitjans de Juliol, fou degut a establir un parentèsi entre la sega i el batre—espècie de festa de repòs, ja que després d'acabada l'última, era qüestió de dedicar-se amb tot dalit els quefers de les vinyes que s'extenien des del pla, a Roàs i a l'Urinella.

Però en aquell temps com en l'actual, les circumstàncies són les que imposen quasi sempre un nou ritme a lo més ben estatuit, fins dit moment.

Entre el Rector de la Parròquia i els més destacats propietaris sorgí l'idea de posseir una Reliquia de Sant Eugeni per ésser guardada en nostra Església.

El Patró Sant Martí que ha vingut tinguent la Vila, era poc per la religiositat del Poble.

Posats d'acord nostre Pastor Parroquial i els feligresos de més destacades condicions econòmiques, formalitzaren la corresponent sol·licitut a la Cúria Gironina; aqueixa va tenir que fer-la arribar al Sant Pare de Roma, fins que passats quasi dos anys, tingueren nostres

avant-passats notícies de l'èxit de llurs gestions.

Junt amb dita llicència, venia una nòtul·la de despeses que c'avia ocasionar la portada de dita Reliquia fins la Seu Gironina. Es convingué la diada de passar a recollir-la en l'esmentada Seu; però abans varen disposar aquells preclars Barons formar dues colles de 10 individus cada una que, sortint de Calonge recorreguessin tot el camí fins a Girona, passant per la Costa de Romanyà i Cassà de la Selva com únic i oficial camí carretera per anar a la Capital de la Província i Bisbat. Dites dues colles, estigueren 15 dies en recórrer les 7 hores que ens separen de la Capital, desemboçant i arreglant solament lo convenient, a l'objecte de què la Comissió designada com a encarregada de missió tan alta i distinguida, pogués complir lo més dignament possible el seu comès.

Arreglat el camí, fou designada la Comissió de 9 homes que convenientment abillats i amb les seves millors gales d'indumentària, empengueren el viatge del 25 al 26 de Juliol, a l'objecte de fer-se càrrec de la Reliquia i exectuar la tornada lo abans possible.

Tots els tràmits foren fàcil i concisos, per quina causa el dia 28 del propi Juliol de 10 a 11 del matí arribà dita Comissió portadora de l'encàrrec Sagrat.

De moment es convingué en deixar l'urna preuada a casa En Simonet del Carrer Nou, família de reconeguda fe religiosa, a l'objecte de fer l'entrada triomfal en la Vila l'endemà dia 29, mitjançant una processó magna que, recollint dita urna en la Casa esmentada, la portés en nostra Església Parroquial.

Totes les Autoritats locals, Civils i Religioses, es multiplicaren en preparar en el curt espai d'hores les invitacions a tot el poble i demés, relacionat amb la processó projectada per l'endemà a les 9 del matí.

Un nombre considerable de calongins dels dos sexes, no es donaren repòs en condicionar tota l'or-

namentació de l'Església, adient a l'acte i en la vesprada del dit dia 28 des del més humil recó de nostra Parròquia a la més preuada alhaja que n'era propietat de la mateixa, tot estava disposat com en els millors dies de Festa Solemniais.

L'endemà, a les 5 del matí, es començaren a dir misses fins a les 8 i mitja i, a dita hora, es formà la comitiva en la pròpia Església, però el públic que volia formar-ne part esperava a fora, tinguent-ne ocupades la Plaça de la Vila i el carrer Major.

El Tàlem amb la Sagrada forma portada pel Clero Parroquial, arribà a la Casa Simonet del carrer Nou, quan la manifestació era encara enfront a la mateixa Parròquia.

Acte més imponent en nombre i solemnitat no se n'havia presenciat de semblant en el transcurs del temps.

A les 12 del propi dia, entrava el Tàlem amb la Relíquia en nostra Església i, a la 1, s'acabà d'acomodar tan imponent manifestació.

(Passa a la pàgina 10)

De "re" pedagògica

Sempre hem cregut que la tasca de cronista o redactor devia portar-se a terme reunint, almenys, un mínim de condicions naturals i adquirides, sense les quals no tenia cap benefici la Societat, del sacrifici que la compra de periòdics i llibres comportava.

Aquestes condicions mínimes (que a nosaltres ens falten) serien, sens dubte, el talent natural o ciència infusa, la «mundologia» a més de la formació literària especialitzada.

Fa molt de temps que ens trobem tan convençuts de la inutilitat, o millor dit de l'enorme perjudici que reporta a la comunitat, l'afany que tenim tots d'escriure de tot i a tothora sense reflexionar en les cabals preguntes que cada escriptor hauria de fer-se abans de donar al públic les seves inspiracions.

Tinc necessitat de inanimar a qualsevol el que jo penso?

Puc comunicar, en forma literària i gramaticalment correcta els meus pensaments?

Hi haurà algú que senti el desig de llegir i assimilar-se els meus pensaments, per millorar els seus, i consegüentment raonar millor en el successiu?

I com no reunim les condicions necessàries i suficients per fer bé la transmissió del nostre pensament (degut en bona part a la manca de domini del català, ja que no l'hem estudiat més de dos anys) i tampoc

no és enlloc la preocupació per la lectura de qüestions, que es trobin ben controlades i portades, ans al contrari tots ens embadalim per la prosa de mal gust, pel xiste carrincló i el plagi truculent, procurarem comentar i retallar algunes dades que fa temps es publicaren en francès, dins l'*Armari Internacional de l'Educació i l'Ensenyament*.

Aquestes dades fan referència a 31-32 de la segona República Espanyola, i quasi sembla que han passat vint-i-cinc anys si es té en compte el *gran pla quinquenal* de ressorgiment i d'esperances que concebiren llavors i la tristíssima realitat que ens envolta, i que ja començà a manifestar-se tot seguit de la dimissió d'aquell bon mestre que fou ministre d'Instrucció Pública en els dies del màxim entusiasme nacional.

*
* *

Segons aquell Pla Quinquenal s'havien de crear vint-i-set mil escoles i més de trenta mil locals nous perquè les trenta mil que hi havien estaven tan ruinoses i inservibles com la del carrer de l'Educació, i no era just ni higiènic ni gens humà que els nostres nens, els ciutadans de demà s'eduquessin en cofurnes indecents.

S'havia de fer un emprèstit de 400 mil·lions i, segons els ben informats, s'estalviarien dels Pressupos-

tos de Guerra i Gràcia i sobretot jubilat amb estupenda paga als militars joves. D'aquells milions se'n gastarien 20 cada any per els edificis escolars.

I de la substitució de l'ensenyament religiós? Ja pareix un somni que de cop i volta s'ha esfumat i que per a molts no existí mai si no fou a la «Gaceta».

Algun curandero polític dirà que la culpa és de les dretes o de les esquerres, tan se val!

Nosaltres que hem rodat per molts pobles hem vist dretans i esquerrans que no volen que el poble sigui instruit; dretans i esquerrans que *fumen i beuen molt*, però no els demaneu cap pesseta per fer una millora al material escolar.

Potser tenen raó en la seva manera de raciocinar i d'obrar. Cada cervell té raó; però no té tota la raó.

A Rússia, en set anys han creat 50.000 escoles, en tenen 167.000 però no n'hi ha prou perquè l'assistència escolar també ha crescut en una proporció fabulosa. De 3 mil·lions a 5 mil·lions.

Durant el corrent any es fan locals per 240.000 deixebles i en el nostre país, a Barcelona mateix, fa cinc anys que no poden assistir a classe 20.000 nois.

Un país nostre, de Elx, persona molt d'esquerra, i lliure-pensadora deia: «No fan falta locals per a ensenyar, les lliçons han de donar-se a l'aire lliure, sota les palmeres». Tenia raó; però no tota la raó.

«Els sous dels mestres són massa grans i el contribuïent no pot pagar-los. S'han de suprimir tantes pagues».

Té raó... però a condició de que el rebaix que es faci al pressupost d'Instrucció s'augmenti al de Guerra i Policia.

Jo li deia amb sorna: Aquests mal de caps els teniu perquè voleu: Aneu a casa del metge i us talleu el cap, ja no pensareu en suprimir locals ni mestres.

Quasi podríem donar al nostre volgut company la mateixa recepta, quan afirma que la qüestió social i la internacional es poden arranjar fàcilment i equitativa *suprimint...*

En Cisco i la Pona

—Bon dia, Cisco.

—Bon dia, Pona. Sembla pel teu posat que et trobes més contenta que de costum?

—I sí que estic contenta. I tu què endevines el perquè, oi?

—En bona fe, no.

—A murril! Sí que ho endevines.

—Perquè teniu la Festa Major a sobre, tal vegada?

—No home. Ja t'ho diré. Perquè m'he assabentat de què t'han donat, precisament en aquests dies, les vacances i espero que aprofitant-les em faràs la mercè, algun d'ells, d'acceptar un lloc a l'humil taula de casa meva. Veus perquè estic contenta? Compto hi haurà el menester per aixecar-se'n satisfet, però el que més abundarà, sobretot, serà la bona cara.

—Amb aquestes condicions, accepto.

—Així m'agraden els homes, decidits.

l'egoisme de les classes directores i capitalistes...

Què ens quedarà als homes si ens treuen l'egoisme? *Exactament el mateix que si ens treuen el cap arran de les espatlles.*

No s'assusti el company de la rotunda asserció. Tractant-se de *l'egoisme* ben entés, ben educat, no queda res en la Societat si el traiem ara per ara.

El doctor Marañón en els seus *assaig respecte de la vida sexual* assegura, prova i demostra clarament i rotunda que tota la Biologia humana giravolta entorn del sexe, i aquest impura tot el nostre actuar *cap a l'egoisme*.

I per acabar aquesta mal embastada monserga sols ens atrevirem a demanar que ningú crítiqués la construcció de les escoles noves si abans no té traçats uns plànols i uns pressupostos més ben pensats i situats que els que té aprovats i a punt de començar el nostre Ajuntament.

CLARO SIRAV

—No tinc manies, Pona. Si m'oferies un lloc en altra banda, també l'acceptaria de grat.

—A on?

—No vull dir-te'l perquè et posaries roja.

—Encara més del que ho estic? Mira que amb aquesta calor, una sempre està al *rojo candente* que diuen els castellans.

—Ja n'arriba a fer, ja.

A mi em té en extrem marejada.

—I això que és de franc.

—Què vol dir?

—Que ens el donen. Si tinguéssim de pagar-lo d'altra manera ens queixariem.

—A no Cisco. Si ens el fessin pagar, senyal que el vendrien i, en aquest cas no comprant-ne, estariem en paus.

I si la suministressin en forma de tribut?

—Allavors... val més no parlar-ne. Deixem-ho tal com és.

—I bé Pona, no hi ha res de nou aquesta vegada?

—Sí home, sí. I d'ací endavant et duré més noves i més fonamentades.

—Si que anirà bé. I a quin sant tinc de donar gràcies per aquest aconteixement que acabes d'anunciar-me?

—T'ho explicaré. Ja deus conèixer la Quica Maiparla?

—Aquella que està al carrer de les Ballarugues?

—Sí; al costat de cal Tòfol Aspre. Doncs bé. Ens hem fet bones amigues i sortirem de tant en tant a passeig i a les festes anirem al ball. Diumenge ja començarem.

—Pobret del que se us posi a tret. Ja el planyo.

—Què vols dir?

—No res, he fet un xic de broma. I què tal, fareu un bon debut?

—Sí noi; anar de primera. Però minyó, es veu que cada casa... que si m'ho penso conta que hi hauria molt temps que aniria. Veient tot aquell bé de Déu, sembla que una se sentí jove encara.

—És que no ets vella, Pona.

—Oi què no? Trenta set anys em sembla que no són pocs, però tampoc massa.

Què t'has plantat als trenta set?

—Perquè m'ho dius?

—Perquè hi ha molt temps que parles de la mateixa manera. Almenys fa quatre anys que et sento a dir que els tens.

Què no el senti el poca solta?

—Bé, no t'enfadis. Al fi i al cap és un defecte perdonable. No en parlem més i anem el que veïrem el diumenge al ball.

—Allò vessa alegria per tots costats. Que n'és de joliu contemplar aquells esclats de jovent; aquells ulls mirant-se fit a fit com desafiant-se els uns dels altres; aquells llavis demanant amb insistència carícies, carícies en forma de petons, demandes que serien ateses segurament, a no ésser per les mirades indiscretes dels que ja es troben allunyats d'aquests sentiments, dels que ja han passat en plena tardor la vida. En aquell jardinet de l'amor on tot respira poesia, tot són rialles i promeses, promeses que es compleixen o deixen de complir-se, però al fi promeses. Què n'és de joliu la joventut! Els que hi esteu pel mig, gaudiu-la, doneu-se'n compte del que representa, de què us trobeu al ple de la vida; no desperdiceu aquest temps que passa per no tornar, disfruteu-la, disfruteu-la.

—Caramba, Pona. Que estàs afinada avui.

—És que la joventut passa una sola volta i generalment quan s'hi és a dins no s'hi dona importància. Més tard, al trobar-nos fora del cercat, és allavors que ens en donem compte del que representa, però ja no hi som a temps.

—Tens raó, Pona. Aquest dia vaig veure dos parelles que vatua l'olla també la sentien la joventut; n'anaven tant plens que de per tot els brollava.

—Què et varen veure ells?

—Que vols que em veiessin Sant Cristià amb lo enfeinats que estaven. Hi havia també ulls que parlaven, uns llavis suplicaven i d'altres que concedien, unes mans inquietes que atacaven i d'altres que tímudament es defensaven.

D^r.

J. TURRÓ

Pi i Margall, 5

CALONGE

Hotel Ibérica del Padre

Situat a pocs metres de la Rambla

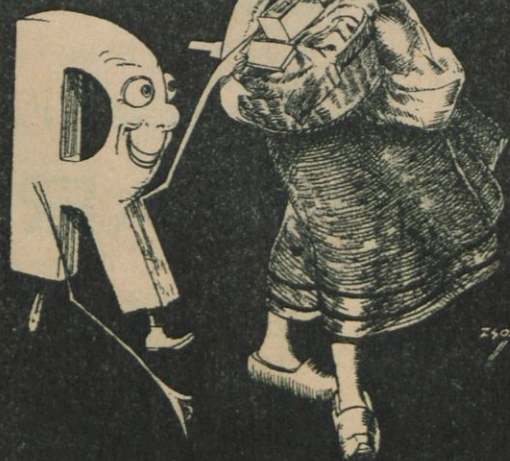
Confort modern
Cuina select i
tracte familiar

Preus de pensió de 9 a 11 ptes.

C. Nou de la Rambla 13 Tel. 18961

BARCELONA

JABÓN
AMARILLO

BENITO FERRER
BARCELONA

S'avisarà a tots els que reben el periòdic i no l'han retornat, considerant-se com a subscriptors, que es procedirà al recaptament de l'import de la mateixa, aprofitant el mitjà que sigui més còmode per a fer-lo efectiu.

LA REDACCIÓ

Per l'Automóbil, la única Molla de Ballesta

veritablement garantitzada per dos anys,
tant per la trencadissa com per la immillo-
rable suspensió que dóna, ja sigui en cotxe,
camioneta o camió de gros tonatge, és la
que es construeix als tallers de

PARES, ARMORA i LLATGE
BARCELONA ~ T. 30.186

Per Girona i província, dirigiu-vos al seu Representant
ROBERT BASART - Carrer Nou, 14 - Calonge
qui us donará tota mena de detalls.

Apart fabriquem i reparem tota altra classe de "Molles" i "Ballestins de Sobre-Càrrega"

Lubrificants GASOLIN

Olis i grasses minerals. ~ Classes especials per automòvils

REPRESENTANT

ROBERT BASART

REPRESENTACIONS

Recanvis en general per l'automóbil
Els millors Recauxutats de Neumàtics,
baixa i alta pressió.

CARRER NOU, 14

CALONGE

TOT A PREUS MOLT REDUITS

—Prou Cisco, prou. Ho pintes tant a la realitat, que... vaturalisto una no és de suro, saps? Deixem això i anem a les endevinalles.

—A veure si encertes aquesta:

Un Niceto que a tot hora el veureu força enfeinat, per parella se n'ha triat una Aurora, molt salada; es veu que el pillet l'hi agrada del bon tipus, la bondat.

—Què n'hi ha molts de Nicets al poble?

—Perquè m'ho preguntes?

—Com que no fa molt em parlaves també d'un Nicet...

—És el mateix. Però amb aquella Maria, saps? Es veu que no s'entengueren. Ara a la Maria, n'hi ha un altre que la volteja, un xicot elegant que viu als afores. Bé, quan sigui l'hora ja en parlarem en vers.

Saps l'esparter de què et parlava en el nombre passat?

—Amb la simpàtica veïna?

—Sí. Doncs tot a l'aigua.

—Vols dir?

—Ja ho crec. Uí quin esparteret més murri. Ja en camel·la una altra.

—Bufa. Si que ya depressa.

—I molt aixerida i molt tendreta.

—No portes res més avui?

—Una altra i prou. Prent-ne nota.

Un xicot petitó aixerit, tot rodonxò vestit sempre amb elegància, el veureu força content amb la Júlia al pensament i el cor curull de gaubança

—Aquest cop si que ja em dono.

—Rumia'l bé i quan vinguis el duràs dexifrat.

—No tens de dir-me altra cosa?

—No; me'n vaig que és tard. Adéu i fins a la festa.

—Adéu guapa.

—No exageris. Adéu.

X.

EL POU DE LES GOGES

Eu ressenyar l'excursió a la Font de Panedes de l'altre dia citarem incidentalment el «Pou de les Goges» sens donar-hi cap explicació per no allargar massa la ressenya.

Com sia que hi ha molta gent que no sap res de les Goges, o en té un concepte fequívocat, procurarem fer-ne un petit esquex.

La tradició o contalla de les Goges generalment hom no sap mai on acaba la tradició i on comença la contalla, fou portada per els primers pobladors d'aquesta terra, i data per tant de la més remota antiguetat.

Les Goges, o dones d'aiguai, com també se les nomena, s'han mantingut sempre invisibles als ulls de la gent. La seva estada sol ésser el gorc més pregon de la riera o torrent proper, i generament s'atribueix a aquest gorc la particularitat de no tenir fons que així la imaginació té camí obert per a crenre-les sers sobrenaturals.

La contalla o tradició de les Goges ja casi s'és esvaïda del tot; i sols algun vell de tard en tard en fa memòria. En altre temps però era molt coneguda, i els qui la contaven procuraven posar-hi tots els caires de verossimilitud, i hi tenien una verdadera fé i s'ho creien com a cosa indubitable

Segons la tradició, les Goges tenien la missió de fer-se seu un home El qui se n' enamorava, o es donava a una goja, a casa seva tot anava bé. La casa era sempre endressada i neta com un mirall, sens poder veure, però, qui la netejava. Les robes eren sempre netes de bugada, cusides o surgides en la forma més escaient. Les mainades anaven netes i endressades que feien el millor goig, i l'home, quan venia del treball trobava sempre la taula parada i les viandes al punt. Fins la posició econòmica de la casa era sempre florent i acreditada.

Tot això mentres el gojat, o sia l'home posseït de la goja, observava estrictament, cegament, les sugges-

tions i els desigs d'ella. El dia que ell se revelava, o volia descobrir el misteri i deixava de complir les seves obligacions, l'encís quedava esvair i les coses se canviaven de tal manera que totes les desgràcies, les penes i treballs que feien damunt d'ell.

Si el qui contava la tradició era d'imaginació fogosa i rica com casi sempre, li donava mil formes i variants; i els qui l'escoltaven bocabardats s'els encomanava la creència, i acabaven per haver sentit algunes vegades al fons de la riera entre la remor de l'aigua les cançons de la goja, i la remor dels picadors amb els quals rentava la roba. Per això en moltes rieres i torrents hi perdura el record d'un o altre gorc de les goges.

De manera que la goja, té molt de fada i quelcom de bruixa; i si bé ho considerem, la goja, la fada o la dona ideal que cada u voldria per sí, tot ve a ser la mateixa cosa. Per aquest motiu la tradició o contalla ha persistit des del temps més primitius, perquè era essencialment humana.

La majoria de les gents del nostre temps vos diran que aquestes creències o contalles s'han de desterrar perquè fa massa ignocent creure-les; però no s'adonen que, quina més quina menys, fins els més savis s'empassen tot sovint les boles més descomunals i es deixen seduir per les ideologies més descabellades.

S'ha de tenir en compte que les sentències, fins la història antiga, no s'ha pas de prendre al peu de la lletra el que diu, sinó el que vol dir. El que cal es saber descobrir el sentit de la contalla, que casi totes tenen, més o menys desfigurats en passar de boca en boca, un fons de veritat i de bellesa.

B.

Passat per la Censura

VISIO DE LA FESTA

Tardes de sol amara des
amb rialles de jovent,
vestits clars, cares suades
per l'escalf del sol roent.

Plau viure eixes hores vanes
alegres de Festa Major,
oïnt i ballant sardanes
amb una intensa emoció

Passen alegres les noies
plenes d'òptima il·lusió;
de la Festa són les joies
que brillen amb esplendò.

Ja ha eixit l'esclat!
L'hora de festa ara ha sonat!

La Festa es desvetlla i comença
i la Vila tota s'hi acull.
Tot resplandeix vida immensa
amb un esperit d'afany, curull.

Les sardanes ja s'refilen
i s'oïeixen de molt lluny;
els balladors s'hi apilen
a la plaça que rebruny.

L'ampla rodona ja és feta
i tothom s'hi va afegint,
un cop finida, és desfeta
per refer-la amb molt d'enginy.

Gent jove i quan es passeja
mentre el jorn va devallant
i fins l'aire apar t'enveja
de la vila amb cor d'infant.

Nit de Festa amb balls que encisen
i que exalten tots els cors;
quants desitjos elles frisen
contemplant llurs balladors!

La Festa ja va acabant-se,
corren ja els últims moments
i els cors amb quina recança
s'hi abandonen tots plaents.

Fineix l'esclat!
S'acaba la Festa, l'hora ha passat

La Festa Major, finida
en hores de plena nit
deixa els cors dolça ferida
que l'Amor els ha colpit.

JAUME CASADEMONT i VILÀ

Barcelona, 30 de Juny del 1935

Festa Major de 1935

Programa General

dels festeigs que es celebraran
els dies 13, 14 i 15 de Juliol

DIA 13

A les 12 matí—Sardanes a la Plaça de la República per la cobla «La Selvatana» de Cassà de la Selva.

A les 2 farda—Concert en el Saló del Casino Obrer «La Fraternitat» executat per l'orquestra «La Selvatana». Seguidament sessió de varietès en l'envelat de la mateixa societat.

A les 5—Sardanes a la Plaça de la República per l'esmentada cobla.

A les 6—Sessió de varietès a les societats «Foment Agrícola Industrial» i Casino Obrer «La Fraternitat».

A les 10 nit—Sessions de varietès en les esmentades societats.

A les 12—Sessió de varietès en el «Foment Agrícola Industrial» i Ball de nit en l'envelat del Casino Obrer «La Fraternitat».

DIES 14 I 15

Regiran els mateixos festeigs del dia 13 incloent-hi en el 1.er a les 12, ball de matí en el Casino «La Fraternitat» i el 2.on a la mateixa hora, sardanes-vermouth en el saló de l'abans dita societat.

DIA 16

Gran aplec a la Torra Valentina.

NOTICIES OFICIALS

Extracte d'acords

Sessió extraordinària secreta urgent de data 5 de Juny de 1935. S'acordà: aprovar l'acta de la sessió anterior.—Vistes les manifestacions fetes per l'Alcaldia sobre el funcionament de la Junta Local de Protecció de Menors d'aquest Municipi i de les quantitats que s'havien d'haver ingressat amb destí a dita Junta per a mendicitat i protecció dels infants desvalguts sense haver-s'en ingressat cap almenys que la pròpia Presidència en tingués esment fins a fer-s'en càrrec de la Secretaria de dita Junta el Secretari de l'Ajuntament, i tinguent en compte que abans d'aquest s'en cuidava l'Oficial de Secretaria Sr. Anicet Valmanya, qui havia signat liquidacions de dita Junta sense autorització de cap mena, i altres fets, i a fi de posar en clar la culpabilitat o ignocència de l'esmentat Sr. Valmanya, s'acordà instruir contra el mateix, per a qui correspongui, l'oportú expedient procedint sempre per imperi de la Llei.

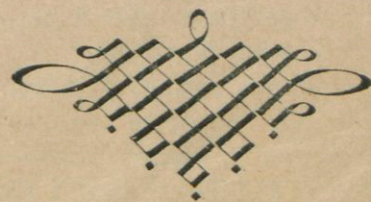
Sessió ordinària de data 6 de Juny.—S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència en particular del Telegrama del Ministre d'Instrucció Pública sobre prompte aprovació del projecte de les escoles graduades.—Resoldre l'expedient del minyó Josep M.ª Matas Quintana en el sentit de concedir-li els beneficis de la pròrroga de 1.ª classe.—Concedir 200 pessetes als deu veïns sol·licitant per la compra de cohets per les diades de mal temps, entregant-les baix rebut al Sr. Pere Avellí.—Posar al cobro el Repartiment confeccionat per enguany per la Junta del Repartiment.—Utilitzar el nou segell oficial de l'Ajuntament, comunicant-se dit extrem al Sr. Comissari de la Generalitat.—Adquirir un nou llibre d'actes per l'Ajuntament.—Autoritzar les obres a la Sra. Na Cecília Alber-

tí de Sant Antoni. Interessar del Sr. Galceran tregui e s escombros que hi té en el carrer del Charco.

Sessió extraordinària urgent de data 18 de Juny.—S'acordà: Aprovar en principi el projecte de pressupost municipal extraordinari, format per l'actual exercici de 1935, d'import 122,868'42 ptes.—Anunciar la seva exposició al públic pel termini de vuit dies hàbils en la Secretaria de l'Ajuntament als efectes legals, i transcorregut el termini necessari sometre'l de nou a l'aprovació ulterior de l'Ajuntament.—Donar compte de l'estat en que es troba l'expedient instruït contra el Sr. Anicet Valmanya i Sardó i a proposta de l'Instructor, s'acordà: que de conformitat a l'art. 112 del Reglament de Secretaris d'Ajuntament Interventors de fondos i empleats en general de 23 d'agost del 1924 considerant que dels fets provats en l'expedient sembla deduir-s'en fets completament delictius, el Sr. Instructor de l'expedient passi testimoni del mateix al molt Illre. Sr. Jutge de 1.ª Instància d'aquest partit perquè acordi el que cregui ajustat a la Llei, suspenguent se, mentres aquesta Autoritat judicial no resolgui, la tramitació de l'expedient gubernatiu seguit contra el Sr. Anicet Valmanya i Sardó, comunicant-se dit acord a l'interessat per la seva constància en el meritat expedient

Sessió de 2.ª convocatòria de data 22 de Juny.—S'acordà: Aprovar l'acta de la sessió anterior.—Restar assabentats de la correspondència.—Abonar a la Federació de Municipis catalans el primer semestre de la quota corresponent a aquest Municipi.—Abonar al Sr. Ibars l'indemnització legal per a casa en tant no se li tingui una d'arrendada.—Autoritzar a l'Alcalde Delegat de Sant Antoni per a donar permís per obres al veí de dit barri Sr. Gumersindo

Ponjoan si ho creu procedent.—Concedir el plaç necessari que les circumstàncies reclamin al Sr. Maximilià Mestres per portar a cap la reconstrucció de la paret de «Can Xifró».—Procedir a la confecció del plànol de «Puig de Torre Valentina» de quants camins i corriols siguin de domini públic, previ unes petites aclaracions, si són favorables.—No signar per el moment la conformitat de la liquidació de la carretera de Romanyà per no resultar clar la quantitat a aportar-hi aquest Municipi.—Que durant els mesos de juliol i agost es fassi oficina solsa-ments de vuit a tretze del dia.—Autoritzar a la Presidència perquè fassi les gestions que calguin per portar a cap la compra de l'ex-convivent de Sant Martí, procedint-se a la confecció de la minuta de l'escriptura que en el seu dia s'haurà de signar.—Donar el nom de Na Maria Batet a un grau en les escoles de nois i un en la de noies, posant-se dit acord en coneixement de la interessada, a fi de commemorar per a sempre la figura de l'insigne patrici calongí N'Enric L. Roura i Vilàret.—Autoritzar a la Comissió de Foment per portar a cap les ampliacions que consideri indispensables en la nova passera de Cabanyes.—Restar assabentats de l'actitut que porta en la Secretaria l'Oficial de la mateixa Sr. Anicet Valmanya, com així d'haver tret de la pròpia Secretaria un paquet aprofitant l'absència del Secretari.

POSSIBILITAT DE L'IMPOSSIBLE

Es possible que un poble visqui i resti callat?—El callar es prudència, però fins a cert punt, com també la prudència té els seus límits. Al passar d'aquests el qualificatiu varia.

Es possible que passin els dies i hores en un poble dins una monotonia i inactivitat aclaparadores, sens una ànima que intenti injectar-li una vitalitat?—La calma i la pau d'un poble són aconsellables i els treballs de fúria poden rebutjar-se, però és que existeix una distància massa gran de lo primer a això últim.

Una cosa que sembla impossible és, que un poble resti submergit llarg temps dins unes aigües encallades que corrompent-se vagin consumint el cos que s'hi submergeix. De tant en tant sols hi respira una bombolla que es fon a l'eixir a la superfície.

Es impossible que un poble, a més de no poder aspirar a unes prosperitats, pugui reservar-se els drets de conservar les petites granses que havia adquirit abans d'adormir-se en aquesta profunditat paralítica.

Es possible, en canvi, una descomposició total d'aquest poble que no intenta ressorgir.

Es possible que totes les ànimes que conviuen—i no es pot pas dir que animen, car no existeix l'animació—en aquest poble estiguin de conformitat amb aquest silenci

i vulguin sotmetre's a la monotonia d'un viure sense la perspectiva d'un demà més brillant? Es possible aquesta vida menys que rutinària?

No obstant s'està vivint aquest cas. Això és, que existeixen les possibilitats de ço que mirat de lluny pels que viuen la vida agitada del temps modern, sembla impossible.

Casos? Motius? Efectes?. En sobren. Conseqüències, quasi són palpables. Basta solsament donar una ullada al poble en qüestió, detallada o superficialment, i en tots sentits s'hi nota la marca d'una direcció ferma i constant produïda per l'absència de voluntat i amor patri de tots.

Es possible que un poble visqui dins aquesta letargia i resti en l'insuficiència de mantenir els seus fills en vida de puixança?—No és extranyesa que, fills d'aquest poble posseïdors d'una ambició ben pròpia i de bona llei, cerquin en altres llocs els aires que allí els hi manquen.

Es possible—no l'engrandiment sinó el manteniment d'aquest poble que resta callat?

Si; tot això és possible, malgrat la impossibilitat que concebeix el pensament dels que resten apartats—sortosament per ells—d'aquest marasme

ARMAND JALEO

Excursió a Rupit, Alfàr i La Salut

El dia del mes passat, a dos quarts de quatre del matí, a la Plaça la República hi havia un grup de vint-i-una persones que esperaven l'auto per a fer l'excursió.

Quan l'auto arribà, pujàrem i de seguida ens posàrem en marxa. Passàrem entre alguns pobles com Llagostera (4.140 habitants), Cassà de la Selva (4.969), Girona (22.000, etc.

Quan vàrem passar per Girona, veiérem el riu Onyar i més avall el

Ter, (175 quilòmetres), i després enfilàrem cap al Pasteral, primer passàrem per La Sallera, (1.429 habitants), on ens aturàrem perquè un company va haver d'anar a donar un encàrrec. Al cap d'uns quants minuts, marxàrem cap al Pasteral.

Tots els que no havime vist el salt de l'aigua, en quedaren meravellats com jo mateix. Anàrem a la vora del salt on es veia el bonic rebulliment de l'aigua. Després anàrem a la central on no poguérem entrar, però veiérem molta de maquinària. A llavors pujàrem cap a Les Planes,

(1.540 habitants), Sant Esteve de Bas (1.479 habitants i Sant Feliu de Pallarolls (1.627 habitants. Tornàrem a enfilem la pujada i quan fórem al camí de La Salut (1.040 metres), ens posàrem a caminar i trobàrem algunes maduixes boscanes que ens engolirem molt de pressa. Quan fórem arribats a La Salut, esmorzàrem i davant nostre teniem els gegants pirinecs Puigmal (2.909 metres) i El Canigó (2.785 metres) i la vall de Núria.

Quan vàrem acabar d'esmorzar, ens vàrem dirigir-se de nou cap a l'auto i camí Al far i, quan fórem el camí, veiérem una creu que serveix com a senyal que allí varen morir tres estudiants colgats de neu i anàrem cap Al far i trobàrem fòsils i pedres amb pallarides petrificades, en recollí unes quantes que vaig regalar a la meua escola.

Quan fórem al Far, veiérem un espectacle esgarrifós per uns i pintoresc pels altres: el gran penya segat molt fondo se'n presentà a la vista. Un company nostre féu segeta i la tirà al fons i se n'anà voleiant a cinc o sis quilòmetres de distància.

Després ens vàrem refrescar a l'hostal i ens en tornàrem cap a l'auto i, quan vàrem arribar a Rupit, (309 habitants), veiérem que les cases eren sobre les roques i sense fonaments. Ens en anàrem a dinar uns a la fonda i altres a una font i, havent dinat, visitàrem el poble i unes persones que ens digueren que hi havia vegades que estaven tancats quatre o cinc mesos sitiats per la neu.

Ens en anàrem a Olot (7.938), on visitàrem unes quantes fonts i ens entornàrem a Sant Feliu de Pallarolls, on trobàrem al nostre veí Juli Pallí i família que vingueren fins a Les Planes amb el nostre auto i ens ensenyà les escoles i ens dirigirem a Girona, on trobàrem a Joan Vidal i ens hi estàrem una hora. Joan Vidal va venir amb l'auto fins a Calonge.

Quan arribàrem a Calonge, baixàrem i ens despedirem molt joiosos. Fins a un altre any si Déu vol.

JOSEP GENDRAU

12 anys

Banco Urquijo Catalán

DOMICILIO SOCIAL : PELAYO, 42 = BARCELONA
Apartado 845 = Teléfono 16460

Dirección telegráfica y telefónica: CATURQUIJO. Almacenes en la Barceloneta

Operaciones bancarias de todas clases

AGENCIAS Y DELEGACIONES: Bañolas, La Bisbal, Calella, Gerona, Manresa, Mataró, Palamós, Reus, San Feliu de Guixols, Sitges, Torelló, Vich y Vilanova y Geltrú.

CORRESPONSAL DEL BANCO DE ESPAÑA en Arenys de Mar, Bañolas, La Bisbal, Mataró y Vilanova y Geltrú.

Enric Borrell

Reparació de calçats.

Saló de cirabotes.

Confecció a mida de a lçat modern.

Servei pucle.

Plaça de la República, 8

CALONGE

**Llibreria i Centre de subscripcions de
Periòdics i Revistes nacionals i estrangers
de**

Pere Clara Farrarons

**Venda de Bicicletes "Loffy" al comptat i
a ferminis. — Màquines cosir "Singer"
Variats articles de regal, joguines
papereria i d'escriptori.**

Plaça de la República

C A L O N G E

Doctor

P. BARRI

METGE-CIRURGIÀ

Visita de 2 a 4 tarda

Puigcerver, 7

CALONGE

Martí Saguer

Sastre

Especialitat en el tall modern

Elegància. Economia

Carrer Ponent. 11

CALONGE

J. Vert i Miret

Recaders a Barcelona auto-camió

Encàrrecs a Barcelona:

Rec 73, Telèfon 15028

CALONGE

Pere Avellí

Magatzem de cereals i
adobs per l'agricultura

Galàn i G. Hernández, 23

CALONGE

Barberia i Perruqueria de

Artur Serra

Esmerat servei en Locions
de les millors marques

Saló de perruqueria per senyores

Plaça de la República, 25

CALONGE

RESSONS

Lamentable incident.—A causa d'un incident greu ocorregut en la Casa de la Vila, entre l'Oficial de Secretaria i l'Ajuntament, a causa d'unes suposades irregularitats administratives en el funcionament de la Junta de Protecció de Menors i Socors Benèfics, la Corporació Municipal va obrir un expedient per a la depuració de les responsabilitats si n'hi havien, i segons sembla aquestes deuen ésser quelcom pronunciades per quan sabem que les actuacions portades a cap per l'Ajuntament estan en mans del Jutge de Primera Instància de La Bisbal, i que, segons declaració pública, s'ha establert una complerta incompatibilitat entre dit Oficial i el Secretari de la Corporació.

Essent assumptes d'aquesta naturalesa, en els que intervé i juga l'honor i dignitat d'Entitats Públiques i persones i per tant tota claror és poca per unes i altres i a més tractant-se també d'interessos del poble i uns interessos com dels que es tracta, LA VEU DE CALONGE, que encara que no ho sembli i sigui híbrida i guia, vetlla per aquell lamentant no trobar nos amb més medis morals i materials per a que sortint el periòdic més sovint els assumptes no perdessin actualitat, demana que s'hi posi tot el zel necessari, prescindint de tendències de qualsevol mena que puguin desvirtuar la justícia en aclarir els fet i siguin quins siguin els culpables, recrigui al seu damunt la sanció que la Justícia cregui i sigui convenient aplicar, en cas de que hi hagin responsables.

En quant els fets, no som més explícits per vedar-nos-ho el secret del sumari.

D'unes inspeccions.—Dies passats i per dues vegades s'han fet visites d'inspecció en el Municipi pels senyors quefes de la línia de la Guàrdia Civil, a causa, segons es diu, d'unes denúncies cursades contra de la Corporació a Girona. Segons tenim entés, tenen relació amb la situació anòmala per que travessa Catalunya.

Nosaltres recomanariem que en

lloc de perdre el temps en minúcies d'aquesta mena, s'aprofités fiscalitzant els actes, fent-se menys política que per fer-ne se n'ha de sapiguer molt i dedicar-lo a l'administració que també és difícil saber fer-ne.

No sabem si anirem millor o pitjor, però és indubtable que donariem mostra d'algún sentit pràctic del que ara n'estem mancats i ens porta a la frase fatal: *I doncs, què hi farem si és així?*...

La passera de Cabanyes.—Cridem l'atenció de qui correspongui, pels rumors que corren, de que les obres de la Passera de Cabanyes no s'executen tal com està tractat. Es de lamentar tenir de fer-nos ressó d'aquestes incidències, però no tenim més remei que remarcar els fets allà on siguin, per si s'intenta burlar unes condicions estipulades, hi hagi qui vetlli per la rectitud del seu compliment.

En la paret de «Cân Xifró» va fer-se una inspecció degut a alguna confusió en la interpretació del plànol i condicions estipulades. A propòsit, perquè no continuen les obres?

La Corporació Municipal sap que amb totes aquelles coses que hagin de referir-se en perjudici del poble, no serem pas nosaltres qui les callarà i que estarem al seu costat o en front, segons sigui el culpable. Creiem que tots hi debem estar interessats.

Espectacle no gaire edificant.—Sense que sigui voler oposar-nos als sentiments caritatius de la població, fóra de desitjar que l'Ajuntament tingués quelcom d'atenció amb la mendicitat pública, puix com els senyors regidors hauran pogut observar, hi han dies que el poble es troba veritablement invadit per estols nombroses de mendicants.

No hi haurà quelcom a fer per a privar aquest espectacle?

Privant-lo del tot i quedant-nos amb els nostres, o bé, de voler tolerar-ho, sigui la Corporació qui els

socorri, evitant una violència als veïns del poble? Pot pensar s'hi.

Comentari lliure.—En conversa tinguda a la Redacció, un dels redactors digué que havia observat que *grataven* quelcom en la terra de la Plaça de la Concòrdia i que no sabia a que podia ésser degut a menys de tractar-se de preparatius de festa major.

Un altre redactor va il·lustrar-lo dient li que el *gratament* aquell a que feia referència, havia estat degut al naixement en el al·ludit lloc gràcies a les quatre gotetes que caigueren per Sant Joan d'un quelcom descentrat i descomunal *espàrrec*, ferrugiós i lluminós, en competència amb altres capitals, en substitució de la columna artística encarregada i que per dificultats de execució sembla no serà possible portar a cap.

Altres.—Preguem a l'Ajuntament tingui cura de l'arranjament abundant dels carrers, encare que, no s'hi fassi fang, puix que les vaporeses damiselles, en lloc de lluir rics estocs pels seus pinyonets, veurien se obligades d'anar amb *leguis* i llavors foren els *bibelots* dins de de caps de cartró.

Enhorabona.—Ha estat uns dies a Madrid, el metge d'aquesta localitat, En Pere Barri Casanovas, per motiu dels seus exercicis per a obtenir el Grau de Doctor en Medicina i Cirurgia, alcançant brillants notes en les proves pràctiques i examen oral.

Li adrecem la nostra més coral enhorabona i li desitgem igual èxit en la Tesi Doctoral i aviat poguem felicitar-lo per l'obtenció completa del títol de Doctor.

Precaució vianants!!!.—A certes hores del dia, Calonge es presta a fer exercicis contra els gassos axfixiants, ja que segons els llocs en que es passa les emanacions deletèreas i els eixamps de mosques i altres voladors de la família dels músidos obliguen a pensar amb enyorança amb aquell artefacte guerrer. A l'igual que en certes bo-

ques de cloaca i particularment prop el Pont de l'Illa. Ja la nit i també de dia, per no haver-hi gaires manies i filar-se massa prim, serà necessari d'ambular, segons a on, amb esclops, barques o paraigua estés, puix que, de no anar lleuger, us exposeu a gosar d'una datja d'aigües que a vegades són «aigües» de veritat i altres són aigües que sols Déu sap de quina mena són.

Senyor Inspector Municipal de Sanitat: No li seria possible cridar l'atenció sobre el que ens referim, per mitjà de quelcom que estigui a la seva ma i posar fi a aquests abusos que congenien molt poc amb l'higiene i cultura d'una població? Li deixem l'iniciativa. Oblidàvem dir-li, també, senyor Inspector, que això, pot afegir-s'hi l'espolsament d'estores i catifes i altres peces que solen anar-hi en companyia, fent collita de desperdici junt amb altra mena d'insectes, que no per petits deixen d'ésser comprometedors i molestos, amèn de l'inspiració d'aquella classe de pols...

—El dissabte, dia 8 de Juny, la companyia teatral de Jordi Wills, posà en escena en al Teatre Fontova la comèdia frívola en 3 actes «La dona me'ls porta», quina obra complagué i deixà satisfet al públic.

El diumenge, dia dia 9, la secció d'aficionats del Casino Obrer «La Fraternitat», posà en escena el drama en 3 actes de Joaquim Dicenta «Aurora» i el sàinet «En pau de les calces curtes» d'En Franquesa. Com ens tenen acostumats, la representació fou excel·lent i foren molt aplaudits.

—Diumenge, dia 30, la Societat esmentada, començà la temporada d'estiu fent-se el ball en l'espaiós pati.

—El mateix dia 30, es produí un foc en els boscos prop la masia de «can Blanquet», siguent els perjudicats els propietaris J. Bassas, J. Brugués, E. Bofill i Cabrera de La Bisbal.

—Ha aparegut a la Gaceta el decret d'aprovació de les Escoles Graduades de nostra vila, essent la subvenció atorgada per l'Estat de 84.000 pessetes en dos terminis.

—El dia 20 de Juliol, prendran estat de matrimoni en l'església Parroquial En Joaquim Catà Valmaña de Calonge, veí de Mataró i Na Justa Pallí Valmaña, filla i veïna d'aquesta.

—Entre el personal del Jutjat Municipal que fou nomenat per desempenyar els càrrecs de Jutge Municipal suplent i de Fiscal suplent que foren Octavi Darnaculleta i Josep Pallí Vilaseca, respectivament, aquests renunciaren llurs càrrecs i estan actualment vacants. Presenta la renúncia del càrrec, també, el Jutge Municipal en propietat S. Florenci Vilar, quina no fou acceptada per la superioritat.

—El dia 26, sofrí un accident mentre estava banyant-se en la platja de la Torra Valentina, el distingit jove En Josep M.ª Brugués Boada de 23 anys, qui fou socorregut pel seu company el jove Joan Vidal i el guàrdia civil Sr. Mir, siguent traslladat ràpidament al seu domicili, on finí als breus moments, havent estat assistit pels Drs. Pere Barri i B. Viladesau, quins esforços resultaren inútils. La tràgica fi del volgut jove, deixà sumament constenat el poble per les circumstàncies en que va ocórrer i més ger la bona consideració de què gosava, donant-ne una prova ben palesa l'acte de l'enterrament que constituí una grandiosa manifestació de dol, poques vegades vista ací, assistint-hi tots els estaments socials. Descansi en pau l'estimat jove i rebin els seus pares Jaume Brugués i Àngela Boada, el més sentit condol de la Redacció de LA VEU DE CALONGE.

—El dia 1 de Juliol, finí després de llarga i penosa enfermetat, l'Administrador d'aquesta Carteria En Josep Rotllant. L'acte del sepeli fou molt concorregut, comprovant la família les nombroses simpaties que el voltaven. Rebin els seus fills i demés família l'expressió sincera de nostra condolença. (D. E. P.)

—S'està treballant activament per la total instal·lació del nou enlluminat públic que ha d'inaugurar-se els dies de nostra Festa Major.

Festa de St. Eugeni

(Ve de la pàgina 3)

Entusiasmà de tal modo l'ànim religiós dels bons calongins la magna processó portada a cap en tal nombre de personal i magnificència tanta que, per iniciativa d'uns pocs i aclamació espontània del Poble en general, fou acordat celebrar enlloc de Sant Eugeni,—la *Festivitat de Sant Eugeni* en els dies 29 i 30 de Juliol de tots els anys— en commemoració de la gran festa religiosa.

Anys després, la joventut calongina, allargà la mateixa un dia més per haver-la derivat com a festa profana, passant a tenir dita Festa Major d'estiu els tres últims dies del dit mes de Juliol o siguin els dies 29, 30 i 31, en quina forma arribà a nostres dies.

Des de pocs anys i per acord de la *Corporació Municipal*, en presència d'una sol·lucitud de veïns que demanaren fóra canviada dita Festa en el sentit de què siguent aquesta Vila essencialment treballadora i jornalera, recaigués sempre en el segon dissabte, diumenge i dilluns del propi mes de Juliol, al doble objecte de separar-la de la Festa Major de Sant Feliu de Guixols, al propi temps de fer-la més factible amb les necessitats econòmiques del nostre Poble, ja que d'aquest modo la setmana abans de la Festa conta amb 5 dies de treball i 4 dies després de passada la mateixa, lo convenient per a refer l'estat econòmic de totes les llars.

Aquest és el llarg procés de nostra Festa Major d'estiu i per tants anys fou i encara és coneguda per la Festa Major de *Sant Eugeni*.

TIRS

FAUNANY

En aquests dies es compleix l'any de la sortida del primer nombre d'aquest periòdic.

Un any de bona voluntat i esforç de tots els que hi formem part que es veu recompensada precisament per l'existència i continuació de nostra obra.

Ens felicitem i felicitem a tots els que mitjançant la subscripció, aqunci o compra de l'exemplar, ens fan el camí possible o quasi possible en el terreny purament material o sigui en la part econòmica que al fi i al cap és la més pràctica i la que té raó... (!?)

No així podem felicitar-nos, igualment en la part espiritual, ala literària, en la que tothom hi va remís, tenint-nos de refiar únicament, de nostra modèstia de capacitat i d'algunes honroses excepcions, tant més agràides quan més bona voluntat denoten, sentint en el fons del cor l'amargura de tenir que rebutjar, en alguna ocasió, treballs que qui sap el que hauran costat d'enfilar i les il·lusions que s'hi hauran posat i que allavors han estat tronxades en el mateix punt d'haver nascut... A aquests, gràcies i ànim!... que el món no es féu en un dia i el voler és poder: lectura i cervell i arribareu al fi.

Hem dit alguna vegada que les planes d'aquest periòdic eren obertes a tothom i que s'hi admetia tot, salvant, com és natural, certs principis que no podem deixar de tenir presents.

Nostra intenció no ha volgut ésser recollida i avalada i ens ho han deixat encomanat a nostres forces. N'hem sortit amb més o menys èxit i comptem poder continuar, però sí que fóra de desitjar que tot el que pugui i sàpiga, especialment aquest planter de calongins que són estudiants, donessin mostra de llur saber en els coneixements que van adquirint i per mitjà d'aquest periòdic o altre medi, tinguessin cura de posar el nom d'aquest pobre poble de Calonge en el lloc que li correspon.

Gustosos ens sotmetem a la crí-

tica i ádhuc a la censura, puix que hi ha dret a fer-ho, però bona crítica i bona censura, no aquella que solem observar; el camí és expedit, obert: si nosaltres no sabem fer-ho bé, deixem el pas lliure i el reculli aquell que se senti amb ànims de continuar l'obra cumençada, que com diem més amunt la portem endavant únicament amb la modèstia de nostre esforç i sense altres mèrits sobressortints.

No s'ofengui ningú per la claretat de l'expressió que a ben cert encara no ho és prou i tot aquell que vulgui sentir-se al·ludit, abans de fer el comentari o el despreci, consulti la seva consciència i finalment tenim i tindran el convenciment de què el millor és donar-nos la rèplica amb llurs brillants treballs o amb el senzill silenci.

Mesureu nostre afany i la grandiosa pretensió nostra... que no és altra que fer brillar esplendorós a tot arreu, el nom de Calonge, aquest trocet d'Empordá, que rimat cantors han reinat amb estrofes d'amor i cants planyiders, cants d'enyorança com sorollosos d'alegria... aquest trocet de terra nostra que tan temps fa ha perdut el bon humor, aquell humor llegendari que al voltant del tinar es traduïa en rialles de franca cor, celebrant el fet del moment, l'anècdota, xiste, cançó o conte del company o companys volguts, quasi germans...

VA DE VERITAT

El meu amic X és una de les persones que, amb totes les seves manies, no deixa d'ésser un bon xicot. Quan fa sol unes ulleres fumades li presserven dels ulls els seus raigs; si plou un impermeable el protegeix fins els peus; en fi: que a tot hi posa el seu degut remei.

L'altre dia ens vàrem trobar a cal òptic i allí va demanar unes ulleres fumades.

—Vegi— li deia el dependent— aquestes són immillorables, aquestes altres d'un fumats verdós és el que més s'usa per les ràbies solars.

—No, no si jo les vull pel sol—

digué l'amic—són precisament per corre de nits.

—Gran ximplet—li vaig dir jo—tu vols fer brometa. A qui se li ocorre portar ulleres fumades a la nit?

—Veureu—vosaltres no sou previnguts—em va dir ell. Tal volta no haureu vist els preparatius lluminosos que van a inaugurar aquests dies de Festa Major. Bombetes de gran potència pels carrers de vora plaça, després les 600 que il·luminaran el Casino... en fi: gran derrotxe de llum que no es notarà ni quan sigui de nit. Calculeu quins raigs més vius van a atacar la nostra vista; amb això no estreneu les meves precaucions que ja us convencereu quan allò funcioni.

—Té raó—vaig dir-me a mi mateix—m'ha convençut amb tan acertades raons. Si no li hagués dit ximple fins me'n quedava unes del meu davant de color de sotana.—C.

LES PERES

L'estiu ja era molt avançat. Jo em passejava pel camp, suant com una cantimplora i de tant en tant se'm presentaven cants de nombrosos ocells i formosos paisatges de verd cèspe i frondosos arbres que pujaven professionalment de pi seguides per multitud de càrabus i formigues.

Quan vaig haver acabat de passar per la selva de pins, el sol rostia el cap, com si estigués en un forn, quan al lluny vaig distingir un formós perer carregat de fruita i pensí que em calmarien la sed. Però al passar per un estret camí, un cuc se'm va presentar a la vista. Pensí que en el meu ànec li agradaria molt i el vaig estirar; em vaig quedar com una mòmia al veure que era una gegantina rata i se'n anava al seu amagatall, quan d'un cop de roc la vaig malar.

Seguí el meu camí i, al passar pel perer, em varen venir ganes de menjar-me'n una. La més bonica, era d'un color vermelló. L'anava a agafar, quant una cosa no me la deixava estirar. Jo no sabia el que era, però de seguida vaig comprendre que era la CONSCIÈNCIA que no me la deixava estirar, perquè tots ens volem lo nostre i, quan un de petit comença a agafar simplement una cosa, quan és gran ja roba objectes de més important valor, i amb aquesta explicació que en feu jo mateix, marxà molt content pensant que havia fet molt bé de no robar-ne cap.

F. CANER (12 anys)

Foment Agrícola Industrial

Festa Major de 1935

Dies 13, 14, i 15 de Juliol

En el Saló de Festes d'aquesta Societat actuaran durant els esmentats dies les eminentes artistes

TRIO GERMANES GIL

excelents col laboradores de l'espectacle Plana-Gumà i procedents de l'Agència Itàlia de Barcelona, acompanyades pel conegut i expert Mestre pianista D. Carles Pinedo.

Cançons, Balls, Duets i originals números de conjunt. Art, Bellesa, Joventut i Alegria. Immillorable interpretació.

El millor espectacle de la Festa

MARIA COLOM

Modista

Acurada confecció de vestits de novetat

C. Galán i Garcia Hernández, 21

C A L O N G E

Maximilià Mestres

CONSTRUCTOR D'OPRES

Carrer de la Creu, 4

C A L O N G E

**Una camisa neta demostra
pulcritut**

**La blancor sublim que a la
roba hi dóna el**

Lleixiu

CONILL

**demostra una netedat
inimitable**

Demaneu sempre els selectes i acreditats Xocolates "REGINA"

Sant Feliu de Guíxols

Classes de grannom i economia

Pedra «Infantil» . . . tableta **0'60 Ptes.**
L' Escut de Vich . . . » **0'60 »**

Classes supremes

Nata «Infantil» . . . tableta **0'60 Ptes.**
Extra selecta . . . » **1'15 »**
Selecte pur . . . » **1'20 »**

Selectes regals a tots els consumidors
El provar-los és prova de bon gust

Exija usted...

Hidrolitines Dr. Grau

Esta casa le ofrece su nueva clase marca "SIL" con bonitos regalos:

Por 12 docenas de bolsitas {
12 elegantes vasos para vino
1 jarro y 1 botella para vino
15 vasitos Jerez
18 vasitos Licor

**No olvide Vd. los Hidrolitines
Dr. Grau. Los mejores**

Agente para la Provincia: J. Poch ~ Calonge